

Őrtánc

Korán kelek.
Rigóhang ébreszt.
Fekete rigó keresi párját.
Nem tudok visszaaludni.
Felkelek ágyamból, résnyire nyitom az ajtót.
Anya szuszog, apa horkant, mindenki alszik.
Lábujjhegyen lopódzom végig a lakáson, tánclépésben járom
körbe, lábujjhegy, talpél, nincs, aki megállítson, rám szóljon,
mit járkálsz összevissza, mit csinálsz már megint.
Hűvös a kő, talpammal érzem, a parketta is hűvös, meg-
megreccsen, nem egy táncparkett, fedélzet inkább. Vagy
erődvár. Bástyasétány, végig a falak mentén.
Mindenkinek nyugszik, csak bennem jár a lélek körbe-körbe, a
bástyáknál sarkosan fordul, de azért tánclépésben, sasszé,
lábujjhegy, talpél, sasszé, lábujjhegy, talpél.
A konyhában megállok, most érzem csak, mennyire kiszáradt a
szám. Pohár vizet töltök, lassan iszom, minden korty egy
pillantás a tájra, körpanoráma, kár, hogy nincs kéznél a
szelfibotom.
Sebaj, az én szemem nincs optikához kötve, belül tágasabb,
kítárul minden. Kortyonként tekintek körbe, a keleti
határvidéken háború tombol, ami nyugtalanná tesz, őrségünk
maroknyi, seregünk a nyugati határvidéken, nincs kedvük
elmozdulni onnan, videóüzenet jött, bocsi, előbb felkészítjük
katonáinkat a túlélésre.
Felkészítő gyakorlat indul, sasszé, lábujjhegy, talpél, a déli
határszélen kerítés, nem engedjük be a kóbor kutyákat,
hurkokkal jönnek a fogdmegek, de az okosabbak kifognak
rajtuk, vannak köztük tapasztalt harci kutyák, felderítők és
mentőkutyák is, de a hullakereső kutyáké az érdem, hogy a
kerítés alatt sírokat ásnak, azokon át lehet jutni. Nemsokára
előzőnli a látóhatárt is a kutyasereg, néhány farkas is
csatlakozik délvidékről, a nagy hegyek közül jönnek, azt
beszélik, már a városokba is bemerészkednek éjszakánként,

dögöket keresnek meg ételmaradékot, mint a medvék, de azok maradnak fent, a zordon fenyvesek vidékén, mert ott a kenyérmaradék is más, nem olyan száraz, páratlanított. Északon áll a gallér, nagy hegyek karéja, sziklával kicsipkézve, az északi oldalon mindig fázom, borzongva lépek, sasszé, borzongás, talpél, félő, hogy begörcsöl a talpam. Sebaj, a magnéziumtabletta kéznél, lassan kortyolok, nagyokat nyelve, kortyonként tekintek körbe, nincs nyugovásom, a fekete rigó is sokáig keresi párját, egész tavasszal, nyár közepén hagyja csak abba, most már elég volt, elég a párkereső hadműveletből. Műveleti alakulatként önjáróvá és önszállóvá vált fiókáit szemlézi, kis fekete drónok települnek az ágakra, sárga csőrük komplex kijelző és műveleti egység, fel vannak vértézve a macskák ellen, már akit kienged a gazda. Tanulhatnak tőlük puha járással saját lába nyomába lépni, semmi lábujjhegy, talpél és sasszé, mégis olyan kecsesen, párkányon, kerítéselen, szögesdrót kiálló tövisei között, az egész kutyasereget megszegyenítve, mindegy, hogy harci, felderítő, mentő, hullakereső, sírásó, túlélő egyedül az öntörvényű macska, akinek talpában van a körtánc, ahogy a területét körbejárja, bástyáin sem sarkosan fordul, feketerigóhang el nem téríti, az északi oldalon sem borzong, bőrpárnás talpa sohasem görcsöl, karmait behúzza tartja, és csak akkor ereszti a karomba, amikor megjelenik a fekete kandúr, aki hadúr inkább, a fekete seregek vezére, akit előretolt a szükség, és most vadászik, de nem rigóra, cinegére, ugyan, hanem a saját vérére, mert az izgibb.

Sasszé, lábujjhegy, talpél, sasszé, lábujjhegy, borzongás semmi. Elvitte a macska, a magnézium meg a túlélőösztön.

Kortyonként járok körbe, szuszogás, horkantás, otthon.

Kívül rigóhang, fekete rigó keresi párját.

Nem tudok visszaaludni.

Belül nyitott szem.

Őrző.